
MAGYAR MŰSA.

Rölk Bétsben 25. Augufztusban 1787.

Kerefztyén- Levél.

A h! mert ha valami bilis volna bennem;
 Elöl kellene már bofszúságból vennem;
 De veled haraggal mit lehetne tennem?
 Tudom, hogy semmire se lehetne mennem.
 Ha Galamb-begyeimbe a' méreg forrana;
 Szám gyilkos fejedte átkot kiáltana.
 De, ha szám szóllana, 's méreggel buzgana;
 Akkor is hív Lelkem ellene mondana.
 Nem gyűlöltem én még a' magam Lelkemét,
 Bátor azért rongáld gyászos életemet;
 Akár hogy akár mint szomorítsd szívemet;
 Nem idegeníttsz-el magadtól engemet!
 Vedd szívedre, szívem! Beh! nagy kegyetlenség
 Fel-tett gonofzság-é? vagy tsak értetlenség?
 A' mire tégedet semmi kéntelenség
 Nem vont; hanem tsak a' tsupa hírtelenség.
 Mivel hát nem látod belőlrül szívemet;
 Jelentem hogy azon futatom ezemet;
 Hogy meg-ne rongáld az én egyetlen egyemet;
 Kit szeretek, mint a' tulajdon Lelkemét.
 Te magadat nállam' jobban nem esméred,
 Jól tudom én, hogy foly mindenik tsep véred;
 'S tudom, hogy ha fel-tett véged' el-nem éred;
 A' temetőt magad magadnak ki-méred.

Lelkem! én-is tudok nézni szemre főre,
 'S azért nem akartam hírt adni előre,
 Hanem halasztottam a' rendes időre:
 Hogy hamar se' légyen, se' pedig későre.
 Ha a' világ nyelvét veszem gondolóra,
 Úgy-is mindég készen van a' gúnyolóra:
 Jobb hát a' vért venni a' rendes folyóra
 Mint Betsület nélkül ugratni Zúgóra.
 Vólt, Afzszony, még pedig jó Afzszony a' neved
 Szentséget ábrázolt régi tekinteted;
 De ha magad' világ tárgyává ki-teszed:
 A' nem reménylt nevet ma hólnap el-nyered.
 Hogy borítod gyászba díszes Nemzetedet?
 Ha kéntelen halja betstelen híradet;
 Sőt a' ki távolról esmért-is tégedet
 Tsúf mázzal feni-bé színes szentségedet.
 'S azt mondja: Nézd a' hit szent Penelópének
 Tártottunk, 's a' Brutus jó Feleségének
 - Most ennek, amannak, vagy más effélének
 Nézzük: Oh látod-é, millyen tsúfos ének!
 De, bár femminek tartsd a' bestelenséget,
 'S szenyvedjek éretted én-is kiflebbséget;
 Mit nyerünk? Tégedet tsak az a' tűz éget,
 'S nem érhetel kedved szerént való véget.
 Oh! majd ha ezt hallod: a' szent Lukrétzia
 Médéa, vagy pedig tsapangó Hippia;
 Jó feleség helyett, Férfj-tsopó Hárpia!
 Nem szánod magadat így meg-romania?
 Jobb azért le-tészed azt a' dühöfléget,
 Melly után nem érhetisz örvendetes véget;
 A' helyett előttd tartsd a' tisztellegét,
 Állandó hűséget, 's a' jó Reménységet.
 Fülh vagyok ugyan a' keferűségbe;
 De, hogy én-is, te-is maradj tisztellegbe;

Most

Most tekints-fel, míg élsz, a' kékelő égbe;
'S mond-meg, kit láttál ott? Légy jó egéllégbé.

Vagyok

mindenkor magamhoz hasonló
Ts. P. A-

Szigetről. H, P.

U^UUa a' józan elme, mikor van magára,
R^RR Ki lepik e' világ' meg-visgálására;
Annak minden részen talál olly dolgokat,
Mellyek méitók, hogy ő tsudálja azokat.
A' kékeslő égnek boltyát ha szemléli,
Az ISTEN' nagyságát abból meg-itéli;
Ki a' Tfillagokat oda helyhezette,
Mint meg annyi fényes lámpást arra tette;
Ki a' napot 's holdat hordozza újjával.
Mellyeket hafznunkra tsinált edgy szavával;
Mellyeknek földünkhez olly kötelességet
Adott, melly ha múlik, a' föld-is vét véget:
Ki az esztendőnek vizsontagságait
Bölszen, él-rendelte, 's a' nap járásait;
A' nappal 's éjjelnek következéseit
Ki szabta; meg-tartják ök-is végzéseit.
Mikor a' nap reggel rósa szín postáját,
Az Hajnalt ki küldi, hogy kerdje munkáját,
Az ő jövetelét hogy már ki-hirdesse,
Es utját előtte az égen kövesse.
Akkor az éjtszaka' fekete gyászfzának
Ofzlik sűrűsége ferét homálljának,
Melly el-is enyészik majdéglan egézfzzen
Látásunk határán mihellyt a' nap lészzen,
Mihellyt ki-terjeszti tündöklő sugarit,
'S kezdi pirítani a' földnek határit:

Ek-

Ekkor mindeneknek van újj vidulása,
 Mellyet ád a' testnek éjjeli nyugváfa:
 A' madarak-is az erdőt énekléssel
 Hangoztatják ekkor víg örvendezéssel:
 A' fülemilétske el-kezdi nótáját,
 'S meg-nyítja edgy vidám éneklésre száját:
 A' rigó az erdőt 's mezőt hangoztatja;
 El-hat mindenfelé harfogó szozatja.
 A' patfirta magát fel 's alá ereszti,
 Jádzván 's szoldagalván unalmát el-veszti.
 Az árva gerlitzé bús éneklésével,
 A' fákat sírásra bírja nyögésével.
 Látja ő-is melly szép a' nyár' ékeffége,
 Abban nékie-is van gyönyörűsege.
 De akarván venni víg hangot szájára,
 Vezeti bús szive csak gyászos nótára.
 De ha a' víg hanghoz bús-is álegyedik,
 A' nóta szépsége azzal nevededik:
 Így a' gerlitzének ha bús-is nyögése,
 Azzal szépül a' több madár' éneklése.
 A' fület hát jobban ez gyönyörködteti,
 Mikor szabott útját az Hajnal követi.
 Ekkor újjált színe a' mező' térjének
 Ad újj kedvesléget szemünk' nézésének,
 A' fű villogtatja harmatos gyöngyeit,
 'Meg-lopja fény vel az ember' fzekeit.
 Festik a virágok a' szép mezőséget;
 Okoznak a' szemnek hágy gyönyörűséget;
 Ki-botsátják széllyel drága illatjokat:
 Kedveltetik velünk mindenként magokat.
 A' kedves violák a' mezőt bé-töltik,
 Maga untságából elménket fel-költik.
 A' rósát magokat szépen ki-terjesztik,
 Kellemes szagjokat meszszére eresztik.

Az

Az ékes tulipán fel-serken álmából,
Ki búvik éjjeli nyugos szobájából:
Köszönti örvendve az hajnal, jövését,
'S várja meg-újjúlva a' nap fel kelését:
Mert mint öszve hozta magát az éjjelre;
Úgy ki terjeszkedik, ha járhat reggelre.
De mind ezek eként csak addig vidúlnak,
Míg a' kellemes Nyár, 's a' víg Tavasz nyúlnak,
De mihelyt a' mord tél napjai itt léznek,
Ezek edgy summában akkor el-enyésznek,
De éppen e' téfzi fokkal édeslebbé
Tavasz 's Nyár' szépségét kellemetesebbé.
Ha mindig Nyár volna nem tetfzne szépsége:
Hogy Tél van, azzal nő nagyra kedvessege.
Mert van az embernek olyan természeté,
A' jónak-is nállunk hogy nintsen, kellete,
Ha néha rófszal-is fel-nem tseréltetik,
'S kívánatosabbá azzal nem tetetik.
Légyen bár valami betsülletés nagyon,
De há hozzá szoktunk, már unalma vagyon,
A' kinek mind dúszrig vagyon eledele,
Nem óhajtja nagyon töltni hasát vele.
A' kinek állandó teste' egéssége,
Nem érzi jól, ennek melly nagy betfessége.
De a' kinek néha van nyavallyassága,
Az érzi jól, hogy az egésség melly drága.
Melly jó hát a' dolgok hogy így tseréltetnek!
A' jajból örömek 's ebből búk születnek!
Tudniillik; mivel úgy van ki-tetfzése.
A' jónak, ha rófszal van elegyedése.
Így tudja az ember a' jót meg-betsültni;
Így tud boldogságán igazán örülni.
Oh ISTen! melly böltsek kezednek miunkái!
Millyen számtalanok hatalmad' tudái!

Mind

Mind ezen dolgokat melly böltsen végzeted!

Alts'ok magadat mint ki-jelentted!

Én neved' áldással örökké dítsérem:

Ezt, míg élek, leg-főbb tisztemnek esmérem.

Ugyan azon H. P.

ISTENem! reményem' csak Te benned vetem,

Mivel azt más heljen meg-nem-is vethetem.

Te néked ajánlom éltemet lelkemet;

Te nállad keresem menedék-hellyemet.

Az élet' habjai hányák hajotskámát,

Hányák szélveszei kis' tsonakotskámát.

Köszálók 's örvények körüllettem, vannak,

A' szelek 's az habok már már rám rohannak;

Akarják éltemet mindjárt el-ragadni,

Es testemet a' mélly örvényeknek adni,

Akarják tsonakom' in-el-süllyeszteni,

A' méllybe hol fogát az halál rám feni.

De ha Te ki állasz mellém általmomra,

Nem lehetnek nékem femmi ártásomra.

Zug a' szélvész? Nállad tsendesen nyugofszom.

Háborog a' tenger? markodban alufszom.

Haborugjon ő: én hozzád folyamodom;

Általad tsonakom' innen ki-ragadom,

A' köszál 's örvény-is addig helyet adnak,

Míg az ÚR' szolgálai innen ki-haladnak.

A' szélvész, 's az habok szüntetik magokat.

A' még ki ragadják ezek tsonakjokat.

Ők-is meg-hajolnak az ISTEN' szavára;

Mozdulnak vagy szűnnek parantsolatjára.

Szűnjetek hát habok 's szelek! mert mellettem

A' nagy ISTEN, kinek szolgájává lettem.

Adjatok helyt 's utat hogy el-haladhassak,

'S edgy tsendes ki-kötő rév-Partra kaphassak,

Az

Az honnan tsendefen nézzem hánykodástok',

Es félelem nélkül halgassam zugástok.

E' partra rész szerént immár ki-batoltam.

ISTENhez szent Hittel mert magam' tsatoltam.

Ollyan rév part pedig az Hír' bizodalma,

Mellyen a' fzeleknek nints femmi hatalma.

Ide a' szélvezek 's az habok nem férnek,

A' kik ide jútnak nyngodalmat érnek.

E' parton lészzen hát nékem-is nyugvásom,

Mig leszsz edgy jelesebb portusra jutátom.

Ez az ég — Innen az élet' tengerére,

Le-vetem szemeim' 's hánykodó telére.

Hogy mint dühösködik nézem bátorsággal;

Magam az ISTENnél nyugszom vigassággal.

Könyörgök ö néki az hányattatokért,

Bé nyujtom ö hozzá kérésem' azokért;

Hogy az habok közzül őket ki-ragadja,

'S szegény Lelkeikett ort vezni ne hadja.

Móst-is én ISTENem! esfedezésemet

Fel-nyujtom Te hozzád buzgó kérésemet,

Azokért a' kik még Téged nem esmérnek,

Es szentüll, úgy a' mint kéne, nem dítsérnek.

Kik bizodalmodat még benned nem vetik;

Kik még az ö vezett útjokat követik;

Kik nemes Lelkeket vetik szolgaságra,

'S méltatlanná téfzik a' fő bóldogságra;

Midön a' mit a' test kíván, azt még-teszik,

'S annak tetfzéseit két kezt tselekefzik.

ISTENem! ISTENem! könyörülj ezeken,

Szánakozzál szegény 's nyomorúlt lelkeken.

Indítsd-fel őket az igaz meg térésre,

Hogy ne menjen Lelkek olly nagy el-vezésre.

Uram! minyájukkal tegyél kegyelmesen;

Adjad, hogy tölthessük éltünket kegyefen.

